31972L0461

L 302/24 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 31.12.1972

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 grudnia 1972 r.

w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem

(72/461/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

wykonanie dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. [1] w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem, zmienionej dyrektywą Rady z dnia 27 października 1970 r. [2], nie przyniesie spodziewanego efektu tak długo, jak długo handel wewnątrzwspólnotowy będzie ograniczany przez różnice istniejące w Państwach Członkowskich w zakresie wymogów zdrowotnych dotyczących mięsa; należy, w celu wyeliminowania takich różnic, przeprowadzić zbliżenie przepisów Państw Członkowskich dotyczących zdrowia w odniesieniu do mięsa;

aby usprawnić przepływ informacji, dotyczących stanu zdrowia zwierząt, z których pochodzi mięso wysyłane do innego Państwa Członkowskiego, należy wprowadzić wymóg, aby zwierzęta określonych kategorii pozostawały na terytorium Wspólnoty przez określony okres czasu, chyba że państwo przeznaczenia uchyli ten warunek powiadamiając o tym pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję;

aby uniknąć rozprzestrzeniania się epidemii zwierzęcych przez świeże mięso, należy wyłączyć z handlu wewnątrzwspólnotowego świeże mięso zwierząt pochodzących z gospodarstw lub obszarów, które zgodnie z przepisami Wspólnoty podlegają restrykcjom sanitarnym;

należy zapewnić, aby świeże mięso, które nie odpowiada przepisom wspólnotowym, nie otrzymało świadectwa zdrowia przewidzianego w tych przepisach;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo odmowy wprowadzania do wolnego obrotu na swoim terytorium mięsa, które nie odpowiada wspólnotowym przepisom dotyczącym zdrowia; jednakże należy zezwolić wysyłającemu na zwrot mięsa, na jego własny wniosek lub na wniosek jego przedstawiciela, o ile nie istnieją przeciwwskazania z przyczyn zdrowotnych;

należy powiadomić wysyłającego lub jego przedstawiciela oraz właściwe władze państwa wywożącego o przyczynach zakazu lub restrykcji tak, aby mogli się z nimi zapoznać;

[1] Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.
[2] Dz.U. L 239 z 30.10.1970, str. 42.

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo nakładania zakazu wprowadzania na swoje terytorium świeżego mięsa z Państwa Członkowskiego, w którym wybuchła epidemia choroby zakaźnej zwierząt; w zależności od natury i charakteru epidemii, zakaz taki można ograniczyć do mięsa, pochodzącego z części terytorium państwa wywożącego, albo objąć nim na całe jego terytorium; w przypadku wybuchu epidemii choroby zakaźnej zwierząt na terytorium Państwa Członkowskiego niezbędne jest niezwłoczne podjęcie działań w celu jej zwalczania; zagrożenia, związane z takimi epidemiami i konieczne działania zapobiegawcze należy rozpatrywać w tym samym świetle w całej Wspólnocie; w tym celu Stały Komitet Weterynaryjny, ustanowiony na mocy decyzji Rady z dnia 15 października 1968 r. ([1]), powinien ustanowić procedurę postępowania Wspólnoty w nagłych wypadkach, umożliwiającą podjęcie niezbędnych działań;

uznaje się za pożądane ustanowienie w niniejszej dyrektywie ogólnej zasady niedyskryminacji; do czasu wydania szczególnych przepisów wspólnotowych obejmujących przywóz z państw trzecich, należy wyraźnie nakazać, aby system każdego Państwa Członkowskiego stosowany wobec państw trzecich nie był bardziej korzystny od systemu stosowanego zgodnie z niniejszą dyrektywą w handlu między Państwami Członkowskimi,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy handlu wewnątrzwspónotowego świeżą wołowiną, wieprzowiną, mięsem baranim i kozim gatunków domowych oraz zwierząt jednokopytnych gatunków domowych.

2. Przez mięso rozumie się wszystkie części tych zwierząt, które nadają się do spożycia przez ludzi.

3. Wszelkie mięso, które nie zostało poddane procesom konserwującym, uznaje się za mięso świeże, jednak w rozumieniu niniejszej dyrektywy mięso chłodzone i mrożone uznaje się za mięso świeże.

Artykuł 2

W rozumieniu niniejszej dyrektywy:

a) „urzędowy lekarz weterynarii" oznacza lekarza weterynarii mianowanego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;

b) „państwo wywożące" oznacza Państwo Członkowskie, z którego świeże mięso jest wysyłane do innego Państwa Członkowskiego;

c) „państwo przeznaczenia" oznacza Państwo Członkowskie, do którego wysyłane jest świeże mięso z innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 3

Jedynie świeże mięso, które spełnia poniższe wymagania, może być wysyłane z terytorium jednego Państwa Członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego:

a) mięso pozyskane z gatunków domowych owiec, kóz lub gatunków domowych zwierząt jednokopytnych musi, bez uszczerbku dla art. 6, pochodzić ze zwierząt, które pozostawały na terenie Wspólnoty co najmniej dwadzieścia jeden dni bezpośrednio przed ubojem lub od chwili urodzenia w przypadku zwierząt mających mniej niż dwadzieścia jeden dni;

b) nie wolno pozyskiwać mięsa ze zwierząt, pochodzących z gospodarstw lub obszarów, które ze względów zdrowotnych objęte są zakazem, stosownie do art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r., ([2]) w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy wołowiną i wieprzowiną, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady z dnia 7 lutego 1972 r., ([3]) w wyniku wybuchu pryszczycy, klasycznego pomoru świń lub choroby cieszyńskiej, na które określone zwierzęta są podatne;

c) nie wolno pozyskiwać mięsa z ubojni, w których stwierdzono przypadki pryszczycy i klasycznego pomoru świń lub choroby cieszyńskiej.

W przypadku wystąpienia jednej z tych chorób Państwa Członkowskie zapewnią, że żadne mięso podejrzane o zakażenie nie zostanie wprowadzone do obrotu wewnątrzwspólnotowego.

Artykuł 4

Bez uszczerbku dla przepisów art. 3 lit. b), nie należy wysyłać świeżego mięsa ze świń, owiec i kóz na terytorium innego Państwa Członkowskiego, chyba że zwierzęta takie nie pochodzą z gospodarstwa państwa wywożącego, które jest obiektem zakazu z przyczyn zdrowotnych w wyniku wybuchu brucelozy u świń, owiec lub kóz.

Zakaz ten należy utrzymać w mocy przynajmniej przez sześć tygodni po ostatnim oficjalnie zarejestrowanym przypadku.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby świeże mięso pozyskane ze zwierząt, które nie spełniają wymogów art. 3 i 4, nie uzyskało świadectwa zdrowia przewidzianego w rozdziale IX załącznika I do dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem.

([1]) Dz.U. L 255 z 28.10.1968, str. 23.

([2]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

([3]) Dz.U. L 38 z 12.2.1972, str. 95.

2. Państwo przeznaczenia może zakazać wprowadzenia świeżego mięsa na swoje terytorium, jeżeli stwierdzono nieprzestrzeganie przepisów art. 3 i 4.

3. W takim przypadku państwo przeznaczenia musi zezwolić, na wniosek wysyłającego lub jego przedstawiciela, na zwrot całej partii świeżego mięsa o ile nie pozostaje to w sprzeczności z względami zdrowotnymi.

4. Właściwe władze państwa przeznaczenia mogą nakazać zniszczenie partii, jeżeli jej wprowadzenie zostało zakazane stosownie do ust. 2, a państwo wywożące lub, odpowiednio, państwo tranzytowe nie zezwoliły na zwrot.

5. W celu zastosowania środków wymienionych w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu stosuje się art. 6 ust. 7 dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną.

Artykuł 6

1. Nie są objęte niniejszą dyrektywą procedury odwoławcze od decyzji właściwych władz dopuszczone przez obowiązujące prawodawstwo Państw Członkowskich i przewidziane w niniejszej dyrektywie.

2. Każde Państwo Członkowskie przyznaje wywożącym, których świeże mięso nie może zostać dopuszczone do obrotu zgodnie z art. 5 ust. 2, prawo do uzyskania opinii biegłego lekarza weterynarii. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby biegli lekarze weterynarii mieli możliwość ustalenia czy warunki art. 5 ust. 2 zostały spełnione zanim właściwe władze podejmą inne środki, na przykład zniszczenie mięsa.

Biegły lekarz weterynarii musi posiadać obywatelstwo jednego z Państw Członkowskich innego niż państwo wywożące lub państwo przeznaczenia.

Komisja ustanawia, na wniosek Państw Członkowskich, listę biegłych lekarzy weterynarii, którzy są zobowiązani wystawiać takie opinie. Określa ona, po konsultacji z Państwami Członkowskimi, ogólne metody działania, w szczególności w odniesieniu do procedury wydawania takich opinii.

Artykuł 7

1. Państwa przeznaczenia mogą udzielić jednemu lub wielu państwom wywożącym ogólne zezwolenia lub zezwolenia ograniczone do szczególnych przypadków wprowadzania na swoje terytorium świeżego mięsa, które, na zasadzie odstępstwa od art. 3 lit. a), nie pochodzi ze zwierząt przebywających na terytorium Wspólnoty, co najmniej dwadzieścia jeden dni bezpośrednio przez ubojem, lub od chwili urodzenia w przypadku zwierząt mających mniej niż dwadzieścia jeden dni.

2. Jeśli państwo przeznaczenia udzieli ogólnego zezwolenia, zgodnie z ust. 1, niezwłocznie powiadomi o tym Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. Jeśli państwo przeznaczenia udzieli jednego z zezwoleń przewidzianych w ust. 1, to w przypadku tranzytu należy uzyskać odpowiednie zezwolenie od państw, których ten tranzyt dotyczy.

Artykuł 8

1. Bez uszczerbku dla art. 3, 4 i 6, Państwo Członkowskie może, jeżeli istnieje niebezpieczeństwo rozprzestrzenienia chorób zwierzęcych przez wprowadzenie na jego terytorium świeżego mięsa z innego Państwa Członkowskiego, podjąć następujące działania:

a) w przypadku wybuchu choroby zakaźnej w tym Państwie Członkowskim może czasowo zakazać lub ograniczyć wprowadzanie mięsa z obszaru tego Państwa Członkowskiego, na którym pojawiła się choroba;

b) jeśli choroba zakaźna rozprzestrzenia się lub wybucha inna poważna zakaźna lub zaraźliwa choroba zwierząt, może ono czasowo zakazać lub ograniczyć wprowadzanie mięsa z całego terytorium tego państwa.

2. Każde Państwo Członkowskie musi niezwłocznie powiadamiać pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję o wybuchu na swoim terytorium chorób wymienionych w ust. 1 oraz przedstawić działania podejmowane w celu walki z nimi. Musi ono także niezwłocznie powiadomić o zaniku choroby.

3. Państwo Członkowskie musi niezwłocznie powiadomić pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję o działaniach podjętych na podstawie ust. 1 oraz o ich odwołaniu, podając dokładne przyczyny podjętych działań.

Zgodnie z procedurą ustaloną w art. 8, można podjąć decyzję o zmianie podjętych działań, głównie dla zapewnienia koordynacji z działaniami podjętymi przez pozostałe Państwa Członkowskie, lub podjąć decyzję o ich zniesieniu.

4. Jeżeli wystąpi sytuacja przewidziana w ust. 1 i jeżeli okaże się niezbędne, aby pozostałe Państwa Członkowskie zastosowały działania podjęte na mocy tego ustępu, włącznie z wszelkimi zmianami dokonanymi zgodnie z ust. 3, odpowiednie przepisy zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 8.

5. Uchyla się art. 8 dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem.

Artykuł 9

1. W przypadkach gdy obowiązuje stosowanie procedury określonej w niniejszym artykule, przewodniczący, z własnej inicjatywy albo na wniosek Państwa Członkowskiego, przedkłada sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwany dalej „Komitetem") ustanowionemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich waży się zgodnie z postanowieniami art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie głosuje.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawia projekty proponowanych środków. Komitet wydaje opinię w ciągu dwóch dni. Opinie przyjmuje się większością dwunastu głosów.

4. Komisja przyjmuje środki ze skutkiem natychmiastowym, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu. Jednakże jeśli te środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub Komitet nie wydał opinii, Komisja bezzwłocznie przedstawia Radzie wniosek dotyczący proponowanych środków. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeśli po upływie piętnastu dni od daty zawiadomienia Rada nie przyjęła środków, Komisja przyjmuje proponowane środki i bezzwłocznie je stosuje, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością głosów.

Artykuł 10

Przepisy art. 9 stosuje się przez okres osiemnastu miesięcy od dnia, w którym Komitet otrzymał pierwszą informację albo stosownie do art. 9 ust. 1, albo na podstawie podobnego przepisu wykonawczego.

Artykuł 11

Do chwili zastosowania systemu wspólnotowego odnoszącego się do przywozu świeżego mięsa z państw trzecich, krajowe przepisy odnoszące się do świeżego mięsa przywożonego z tych państw nie będą miały więcej pierwszeństwa w stosunku do przepisów wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1974 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 13

1. Do dnia 31 grudnia 1976 r. Dania i Zjednoczone Królestwo z wyjątkiem Irlandii Północnej i do dnia 31 grudnia 1977 r. Irlandia i Zjednoczone Królestwo w odniesieniu do Irlandii Północnej są upoważnione do utrzymania przy przywozie świeżego mięsa swoich przepisów krajowych dotyczących ochrony przed pryszczycą, w poszanowaniu ogólnych postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

Do dnia 31 grudnia 1976 r. Dania, Irlandia i Zjednoczone Królestwo są upoważnione do utrzymania, przy przywozie świeżego mięsa, swoich przepisów krajowych dotyczących ochrony przed klasycznym pomorem świń, w poszanowaniu ogólnych postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

2. Przed dniem 31 grudnia 1976 r. przeprowadzona zostanie ocena sytuacji w całej Wspólnocie i w poszczególnych jej częściach w świetle postępu w dziedzinie weterynarii.

Najpóźniej dnia 1 lipca 1976 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie i, w miarę potrzeb, odpowiednie propozycje przy uwzględnieniu wspomnianego postępu.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 grudnia 1972 r.

W imieniu Rady

P. LARDINOIS

Przewodniczący